

Младата монахиня.

Ти помниш, сестро, аз дойдох тук  
Почти дете—тжй млада още бех.

Старата монахиня.

Ти бе сред нас като сжщински ангел,  
И казвахме си често ние: ето  
Една душа достойна зарад Бога

Младата монахиня.

Тжй беше, сестро, невга, може би,  
Но таз душа сега не знай утеха.

Старата монахиня.

Послушна, пжргава, добра и кротка  
Ти всевга бе вжв верата усжрдна,  
Черковна служба нивга не пропусна.

Младата монахиня.

Но аз не вервам вече както невга.

Старата монахиня.

Страхуваш ли се още да откриеш  
От шо е твоята душа смутена?

Младата монахиня.

Не знам от туй олекнало ли би ми,  
Но слушай: знаеш как сбичам аз  
Цветята. Всека утрина излизах  
На малката поляна, дето берех  
Големи китки, сжс които кичех  
Ликжт на Майката Свята вжв храма.  
Еднжж залисана, тжй както бех  
Наведена и кжсах там цветя.  
Аз чух, че некой от леса ме викна—  
И тоя вик бе нежно тих и ласкав.  
Като че ли невидимо крило  
Докосна се до мене—аз усетих,  
Че пламжци ми бузите побиха.